

Senyor governador! UN ESCANDOL A LA RUA

Es comprensible que durant els dies de Carnaval les autoritats mostrin una mica més de tolerància que durant la resta de l'any. Si almenys una vegada cada dotze mesos les passions i els instints no poguessin expandir-se una mica, vindria un moment en què, cohibits, comprimits i exasperats farien irrupció en la vida dels pobles i la societat seria arrossegada al caos. Aquesta i no altra és la finalitat de l'anarquisme de la F. A. I. en cridar contra aquestes diades d'expansió ciutadana, perquè voldria trobar, amb la supressió del Carnaval la seva arma més ràpida, més eficaç i més mortífera per la implantació del comunisme libertario.

Però entre la supressió total d'aquestes expansions i la llicència a què s'ha arribat aquests dies hi ha un abís, senyor governador, perquè la més elemental prudència aconsella salvaguardar el prestigi de les més altes representacions del nostre poble de les salpicadures que, ben inconscientment, és veritat, però no menys eficaçment podrien arribar-hi. Es bo disfressar-se; però cal en les disfresses guardar sempre els respectes deguts i no sortir-se mai dels límits de la tabola de bon gust.

I aquest any, senyor governador, s'han traspassat els límits. No, senyor, dir, i els nostres respectes... La seva indignació a la nostra, que per la rua fou vist al Passeig de Gràcia un automòbil descobert en el qual un desparegut, amb una caracterització que no donava lloc a dubtes que volia suplantar la personalitat de l'honorable President de Catalunya, recollit tot saludant, i seguit de l'exèrcit de guerrers del senyor Prats i Vaca, els aplaudiments que el públic, enganxat, li tributava tan bon punt es donava compte de la seva presència, sense pensar que es tractava d'un simple reclam comercial si no d'una maniobra de la Lliga, ja que a darrera hora, quan el públic es féu càrrec de la cosa, es deia si es tractava del senyor Ventosa i Calvell que anava acompanyat d'en Josep Pla, caracteritzat d'Alavedra.

Calària, senyor governador, que hi hagués una mica de control en aquestes expansions populars i s'hi guardessin, quan menys, els respectes deguts a les persones, als càrrecs i a les institucions.

La controvèrsia Bertran - Rossell

Berlin, 3 tarda. — Els sense feina han promogut greus aldarulls, a causa de la penosa situació que travessen: quinze d'entre ells han mort de gana. Hitler ha declarat que, d'ara endavant, tot ciutadà que sense el seu previ permís, es mori de fam, serà passat immediatament per les armes.

A LA RUA. — Macià: Per què liren, aquests?
Gassol: Res és un punt de vista particular.

Text íntegre de l'Estatut Orgànic Interior de la Constitució Interna de Catalunya

A la reunió del Consell Executiu de l'Esquerra celebrada amb el Govern i el grup de «L'Opinió», a les habitacions particulars del President de la Generalitat, per tal de discutir l'article publicat en aquell diari, la modificació del qual alguns dels presents exigien, fou tal la feina que es féu, que en resultaren modificats més o menys tots els articles de l'Estatut Orgànic Interior de la Constitució Interna de Catalunya.

EL BE NEGRE, sempre l'òrgan de la premsa més ben informat, es complau avui a avançar el nou text de l'Estatut, tal com serà presentat al Parlament, i, no faltava més, aprovat. No publicuem, en canvi, l'article de «L'Opinió» perquè va quedar igual que abans.

Títol I

Article 1.—El poder a Catalunya emana del poble, que l'exerceix per mitjà de l'Artemi Aigüader.

Art. 2.—La capital de Catalunya és el Grup Aunós.

Art. 3.—La llengua de Catalunya és el murcià.

Art. 4.—La bandera de Catalunya és, com el seu nom indica, la de les quatre barres que varen regalar els catalans d'Amèrica a la guarda el senyor Conill, gendre del senyor Puig i Cadafalch.

Art. 5.—La geografia de Catalunya és la de Carreres Candi.

Art. 6. La Història de Catalunya és la de Rovira i Virgili.

Art. 7. Tindran la condició de catalans: Aquells que arriben en el Transmiseria; els que estiguin afiliats a la F. A. I.; els que pateixin de tracoma. Els que hagin nascut a Catalunya, si volen ésser-ho, caldrà que presentin una instància, acompanyada de la cèdula, el rebut de la contribució i de l'inquilinat i un certificat de vacunació, d'atraicament i de bona conducta.

Títol II Principis socials.

Art. 8.—La família estarà sota la salvaguarda civil de la Generalitat.

Art. 9.—La família serà laica i civil; el pare no podrà ésser bisbe ni la mare militar en servei actiu. El matrimoni es consagrarà a la Sala Joffre de l'Ajuntament. Els fills podran ésser mascles o femelles. En aquest cas tindran els drets i deures i la categoria de filles.

Art. 10.—Tots els béns mobles i immobles són dels rabassaires. La terra és del que la treballa i el terrassà del que el treballa. Els senyors Aragat i Companys hi tenen dret d'opció.

Art. 11.—L'ensenyament tindrà lloc a les escoles i als music-halls, i s'inspirarà en els ideals de treball, llibertat, Justícia Social i Solidaritat Obrera.

Art. 12.—El treball, en totes les seves formes, és un deure social. El que no treballi serà declarat *sin trabajo* i serà protegit.

Art. 13.—L'accés als càrrecs públics no tindrà altres limitacions que les que li assignarà la noble ambició.

Art. 14.—L'assistència social és un deure de la Generalitat. La Generalitat ordenarà l'assistència a la maternitat, a la paternitat, a la germandat i a l'escola, aquesta darrera pels infants.

Art. 15.—Queda totalment prohibida la usura.

Art. 16.—Queda totalment prohibit el robatori, excepte en els casos que determinarà la llei.

Art. 17.—Queda totalment prohibit l'assassinat.

Títol III

Generalitat de Catalunya

Art. 18.—La Generalitat de Catalunya està formada pel Parlament, el President, el Govern i els nois de baix.

Capítol I

El Parlament.

Art. 19.—El Parlament farà i desfarà les lleis i estarà constituït pels diputats de l'Esquerra i de la Lliga. Es tindrà una certa tolerància per «L'Opinió» i per la U. S. C. i una miqueta per Acció Catalana.

Art. 20.—Queden prohibides, però tolerades, les tipunades.

Art. 21.—Els diputats només podran ésser detinguts en cas de trobar-los amb les mans a la massa.

Art. 22.—Els diputats representaran tot el poble, encara que no el representin.

Art. 23.—El mandat parlamentari està garantit per cinc anys i un dia, i en aquest temps les reparacions seran gratuïtes.

Art. 24.—Els diputats podran ésser reelegits indefinidament fins que n'estiguin tips ells o els electors.

Art. 25.—El Parlament es reunirà de tant en tant, mentre no sigui massa sovint. Si es reuneix massa sovint, en comptes de tant en tant, s'haurà de reunir de tard en tard.

Art. 26.—Les resolucions s'hauran de prendre per majoria de vots. Pels escàndols no caldrà el «quorum».

Art. 27.—El President i els Consellers tenen veu al Parlament. Aquesta veu no serà mai «La Veu de Catalunya».

Art. 28.—El Parlament podrà significar per mitjà de proposicions la desconfiança al President i al Govern, però aquests ho veuran amb molts mals ulls.

Art. 29.—La condició de diputat fineix especialment per causa de mort.

Art. 30.—El Parlament finirà: Primer: Per mort de tots els diputats.

Segon: Per un cop d'Estat dels moços d'Esquerra.

Tercer: Pel triomf electoral dels radicals.

Capítol II

Art. 31.—El President de la Generalitat és el senyor Macià.

Si en la primera votació no té majoria absoluta, serà el senyor Macià.

Si cap candidat no reuneix majoria, serà el senyor Macià.

Art. 30 bis.—Ja els hem dit que el President seria el senyor Macià.

Art. 32.—El President nomena (Segueix a la pàg. 2, col. 1)

TEMPERAMENTS REVOLUCIONARIS

Rovira i Virgili, s'explica

Justament intriguats pels repetits articles del senyor tant Rovira com Virgili (mig i mig) des de la seva entrada a L'Opinió sobre el destí que el Desti reservava als homes i prohoms d'Acció Catalana, decidírem anar a consultar l'autor, el distingit diputat per la Història de Catalunya i autor il·lustre de «Circumscripció de Tarragona» en curs de publicació.

Probàrem l'il·lustre economista assegut a taula i aparentment dinant, com diuen els «partes» de la Comandància de municipals.

—Els fideus — ens contestà tot pentinant-se'n amb la forquilla una frondosa barba que li penjava del llavi inferior —, els fideus és una menja suntuosa i parlamentària. I ben catalanesca per cert.

—Ah, no parlaven dels fideus? —continuà quan, com el mateix lector, no hagué sentit la nostra negativa—. Em pensava que em parlàveu dels fideus. Si no és així us diré que ara esteu treballant activament a la Història de Catalunya.

Si diguéssim als nostres lectors els diversos temes que tocàrem en la nostra conversa abans d'arribar a l'objecte de la nostra visita, és a dir, abans d'arribar-hi el nostre visitat, els hauríem de dir, com en les novel·les de fullotó, esse continuàrem i farem com si tot hagués anat com una seda per bé que artificial.

—Ah ja! — digué l'endemà passat, després de dos dies d'una menja conversa—. Per què tants embuts? No m'ho podien preguntar tot seguit? És que em menjo la gent?

—Com que menjava fideus... sap?

—La cosa és ben clara i en fine escrit un capítol per la Història de Catalunya. Acció Catalana és un partit mort i enterrat que no té cap raó d'ésser des que hi ha l'Esquerra i la Lliga Catalana. Si hi ha homes de dreta, aquests han de passar a la Lliga; si n'hi ha d'esquerra han de passar a l'Esquerra. Sembla mentida que en Nicolau no ho hagi comprès encara! Ni que fos sord! En canvi, mireu en Bofill i mireu-me a mi que hem sabut el que calia fer. Si tothom ens hagués seguit, ara hi hauria només dos grans partits i d'aquestes fal·lòries del sistema proporcional que jo havia defensat a La Pùbli quan estaven de moda, ja no en parlaria ningú perquè ja no ho estaria.

—Però, per què no ho deia, això quan era temps?

—Què deia?

—Que quan era temps!

—No us entenc.

—...?

—Ah! Però, que volien que entrassin a l'Esquerra en Bofill i Mates i els altres? Què us hauria semblat que en Bofill i Mates i els altres haguessin proclamat la República?

Com que l'anterior manera de preguntar ens havia donat bon resultat, seguírem el mateix sistema:

—...?

—I és clar home! Ara figureu-vos que el 12 de desembre de 1930 jo arribo a firmar el manifest i a fer des de La Pùbli una política revolucionària? En servei de la revolució calia frenar en aquells moments històrics!

—...?

—El Pacte de San Sebastián, dieu? En aquells moments, com demostrà a la Història de Catalunya, allò era un joc de criatures. Si no ho hagués dit La Veu ho hauria dit jo. Un joc de criatures perillós que podia portar a la presó i tot. Figureu-vos si era un joc que en José Salmeron va venir a oferir-me una cartera! Ja! ja! ja! Una cartera en aquells moments! I volia, en canvi, que jo fos del Comitè revolucionari i anés a San Sebastián! A mi, no! Mireu, me'l vaig haver de treure del damunt dient als cridaners d'en Tomás i Piera i en Carrasco que s'ho partessin, i per la cartera en Nicolau. Que s'ho fessin; jo era massa d'esquerra i no hauria pogut tolerar que la República vingués de

No ha passat res, senyors! Era un criteri particular

L'aparició a L'Opinió de l'article titulat «Veu d'Alarma» va causar una gran alarma en l'opinió esquerrana.

El Consell Executiu Central de l'Esquerra Republicana de Catalunya, alarmat per la veu, que no era La Veu de Catalunya, sinó d'Alarma, es convocà immediatament per unanimitat i, per unanimitat també convocà els culpables de l'alarma.

En presentar-se el senyor Lluhi amb la seva serietat acostumada trobà en els seus companys una serietat desacomunada, cosa que l'estranyà. I anava a preguntar-ne la causa quan el President de la Generalitat el va treure de dubtes.

—Fill meu! —li digué—, què has fet? Què heu fet? Us heu oblidat de què jo sóc el vostre avi?

—No, avi.

—No heu comprès que explicant un criteri particular des de L'Opinió desafiàveu la disciplina del partit que estava al meu costat?

—Es que, sap? Amb aquell

article no expressàvem més que un criteri particular.

—Ah, no expressàvem més que un criteri particular?

—Només, és clar.

—I dones, per què no ho deieu?

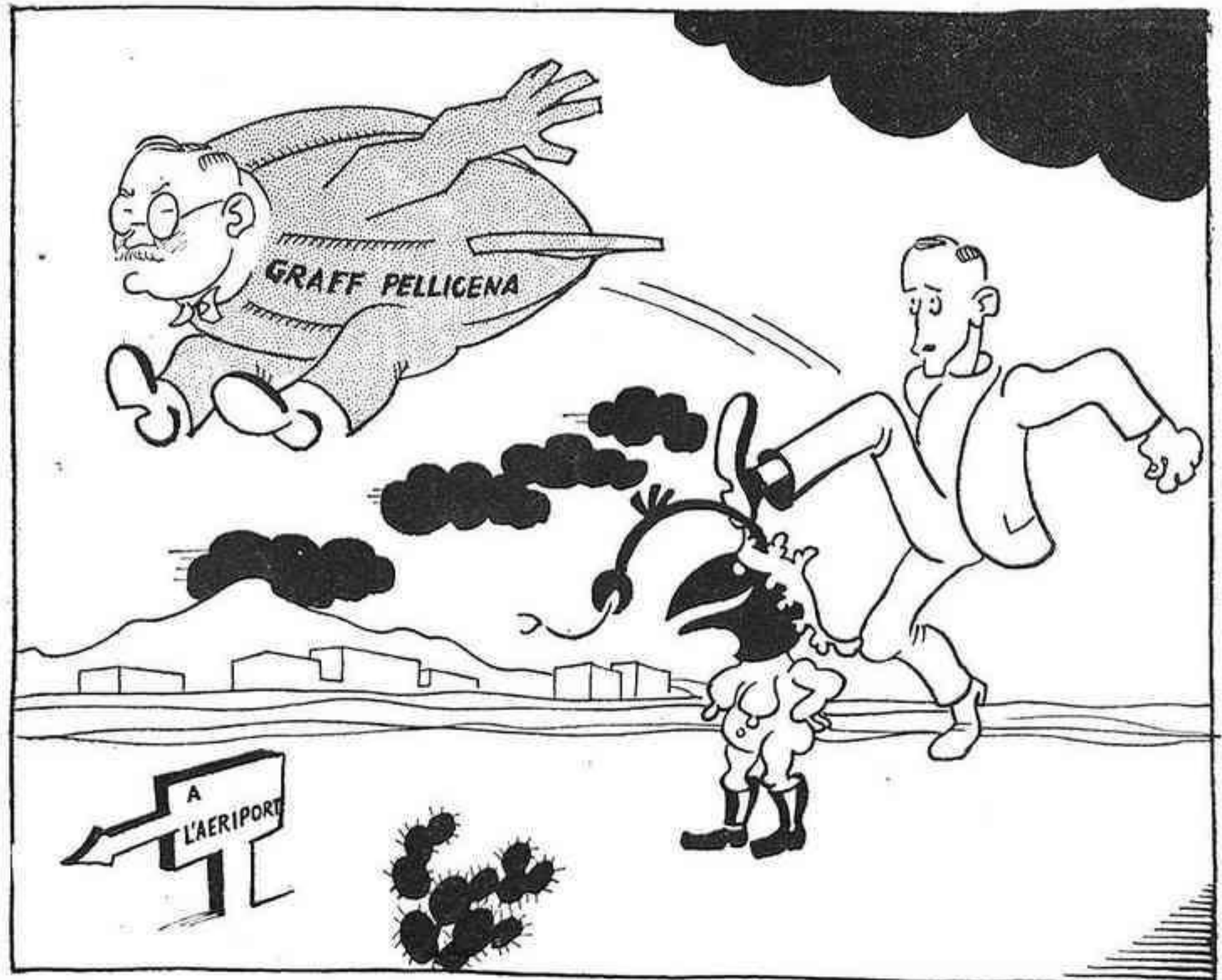
—Es que no ens hi atrevíem.

—Vaja, home, vaja, sembla mentida! Un criteri particular el pot tenir tothom i ves que, fins i tot, un criteri particular pot ésser molt encertat. No us sembla? —va afegir dirigint-se als assistents a l'acte.

—I ara! —varen cridar els clients del senyor Aigüader—. Un criteri particular encertat? I el segon «team» què farà si troben encertat un criteri particular?

—Encertat i ben encertat! —cridaren els delegats forans.

—Fills meus! Fills meus, no us baralleu! —implorà el President—. No us baralleu i deixem-ho per la meitat; ni els uns ni els altres; ni punible ni molt encertat; ho deixarem per encertat simplement, perquè al cap i a la fi es tracta només que d'un criteri particular.

Ventosa. — Apa, perquè aprengeu a anar amb males companyies!

—Si ho entenc, que em pelini!

la banda de dreta. El que em va costar de dissimular! Si no arribo a atacar en Macià d'aquella manera, ningú no s'ho hauria cregut. Però ara jo es pot dir, tot era una maniobra per desllindar bé els camps. Només heu de pensar que jo quan era d'Acció Catalana mai no vaig voler triomfar en cap eleccions i tan bon punt he entrat a l'Esquerra ja sóc diputat.

—Encara? Quantes vegades ho hauré de dir; en el manifest revolucionari del desembre no hi havia cap lloc en blanc; era que el meu nom hi era imprès amb tinta simpàtica.

L'Estatut Interior

(Ve de la 1.ª pàg.)
rà i separarà els Consellers, prèvia consulta amb la Comarcal.

Art. 33.—El President és responsable davant el Parlament.

Si li manca la confiança, aquest es dissoldrà.
Art. 34.—El President podrà delegar en part o totes, temporalment, però no parcialment, les seves funcions executives o de Govern.

Les funcions fisiològiques són indelegables, si no és en el secretari particular.

Art. 35.—Delegades pel President les funcions executives, el Conseller Delegat portarà el nom de Conseller Manat. Els vots de desconfiança o censura al Govern no afectaran al President. En canvi, els vots de desconfiança o censura contra el President afectaran exclusivament al Govern.

Art. 36.—Quan el Parlament vulgui interpel·lar al President, caldrà que la suma del nombre de vots que hagin tingut els diputats presents, descomptats els anys que aquests tinguin, més el de fills, dividida pel coeficient de votació de les darreres eleccions als E.E.U.U. sumada al nombre de vots no tinguts, doni un nombre igual, si més no, al triple de la quinta potència de la rel cúbica de la distància en pams de la Terra a la Lluna en quart creixent, dividida per un logaritme adient. Si aquesta operació es conceptua massa lenta, es podrà optar per instal·lar una ruleta i substituir-la per sis plens seguits, tres zèros saltats i cinc parells alterns.

Art. 37.—En cas que amb tot i això el President no hi vulgui anar, la seva presència serà excusada.

Capítol III

Art. 38.—El Consell Executiu s'anomenarà Consell Executiu i serà un Consell que executarà.

Art. 39.—El Consell Executiu haurà de dimitir sempre que el Parlament li negui la seva confiança, mentre el Consell li hagi demanada. Per tant, aquest procurarà abstenir-se de demanar-la.

Reforma de l'Estatut

Per a reformar aquest Estatut caldrà convocar Junta general extraordinària.

Disposició final

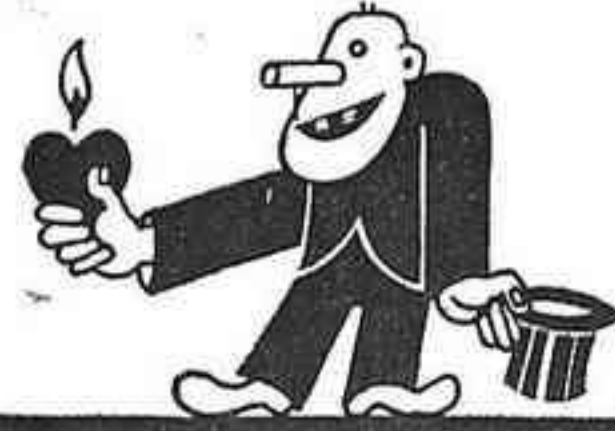
Aquest Estatut entrarà en vigor el dia de la seva publicació en el «Diari Oficial de la Generalitat». Si aquell dia no surt el «Diari Oficial», entrarà en vigor el següent.

T STADERO - CAFÉ - RESTAURANT
Plaça de la Universitat, 3 - Telèfon 34842
TARDA I NIT Grans Balls familiars per concurs d'orquestrcs

ORIGEN DE LA TUBERCULOS

Aquesta terrible malaltia és produïda generalment per contagi i estan més propenses a adquirir-la les persones febles. El microbi està en l'aire i en respirar passa als pulmons, on si es tracta d'una persona feble, es desenrotlla i reproduïx, donant lloc a la malaltia. Per això els metges recomanen a totes aquelles persones febles, als anèmics i convalescents, que prenguin el FOSFOLICO-KOLA DOMENECH, car aquest reconstituent energic, de sabor agradable, dona a l'organisme els elements necessaris per a defensar-se contra el microbi. Venda: Laboratori Domenech, Ronda Sant Pau, 71, i en farmàcies.

amb el cor a la mà

La reunió de la Casa dels Canonges

Notícies fidedignes ens permeten donar aquesta verídica informació de la reunió que va tenir lloc dissabte passat a la residència del senyor Macià, per tal que el Consell Directiu de l'Esquerra resolgués la situació creada per l'editorial de «L'Opinió» de divendres.

Els diaris ja han publicat els noms dels que assistiren a la reunió i, per tant, no val la pena de repetir-los.

La sessió va començar amb un discurs del senyor Macià:

—Fills meus—va dir—, estic apenadíssim. Precisament aquests dies en què acabem de passar un gran perill; que en Lerrooux, d'acord amb els monàrquics i altra gent de dreta, ha estat a punt de produir una situació de fet que representaria la pèrdua de tantes llibertats, precisament en aquests dies d'angúnia, surt l'editorial de «L'Opinió»... Etc., etc.

Després que el senyor Macià va haver acabat el seu clam de pau entre els homes de bona voluntat, va parlar el senyor Lluhi.

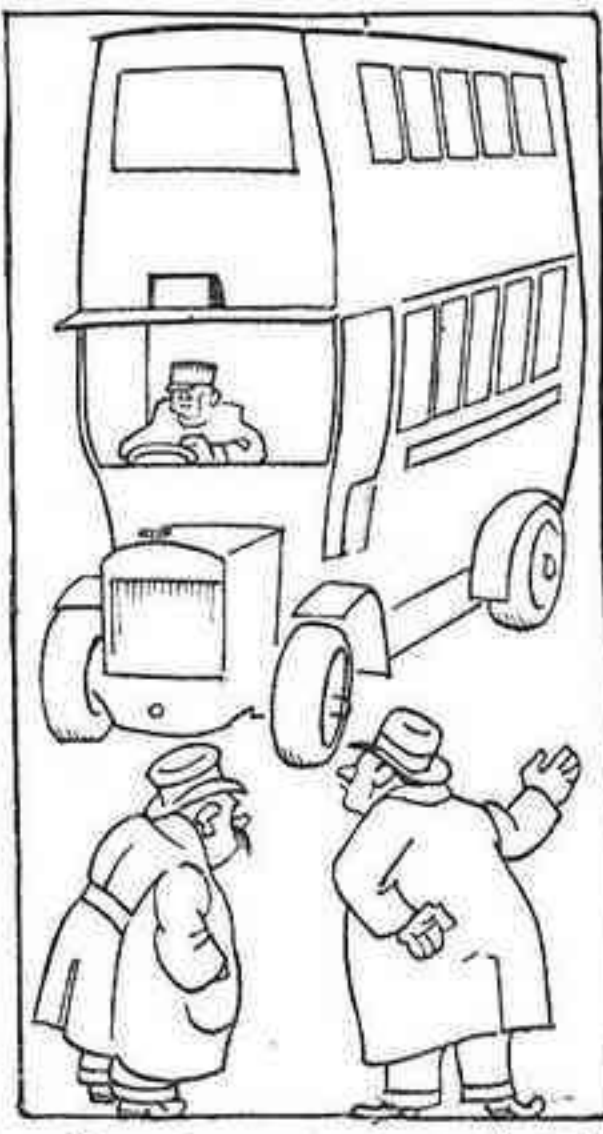
—Si espereu que ens retractem—va dir—no cal que en parlem més, perquè perdem el temps.

Va haver-hi un moment de pànic. Els amics del senyor Aiguader—Dencàs, Batestini, Maria Teresa Gibert, etc.—i alguns altres personatges del segon «team», eren partidaris de l'expulsió immediata de l'Esquerra dels senyors Lluhi, Comes, Xirau, Terradellas i Cassanelles. Els altres elements del Consell Directiu, començant pel senyor Companys, i, sobretot, els delegats forans, no volien fer trencadissa de cap de les maneres.

L'hom arribà a un acord, perquè no hi havia més remei que arribar-hi.

Una sola frase va resumir tot el sentit i tot l'interès de la reunió. Aquesta frase va dir-la el senyor Macià, interrompent al senyor Lluhi:

—El que passa, és que vostè volia manar més que jo.

—Els apujaran una mica però serà a benefici del públic.
—Deuran posar-hi ascensor.

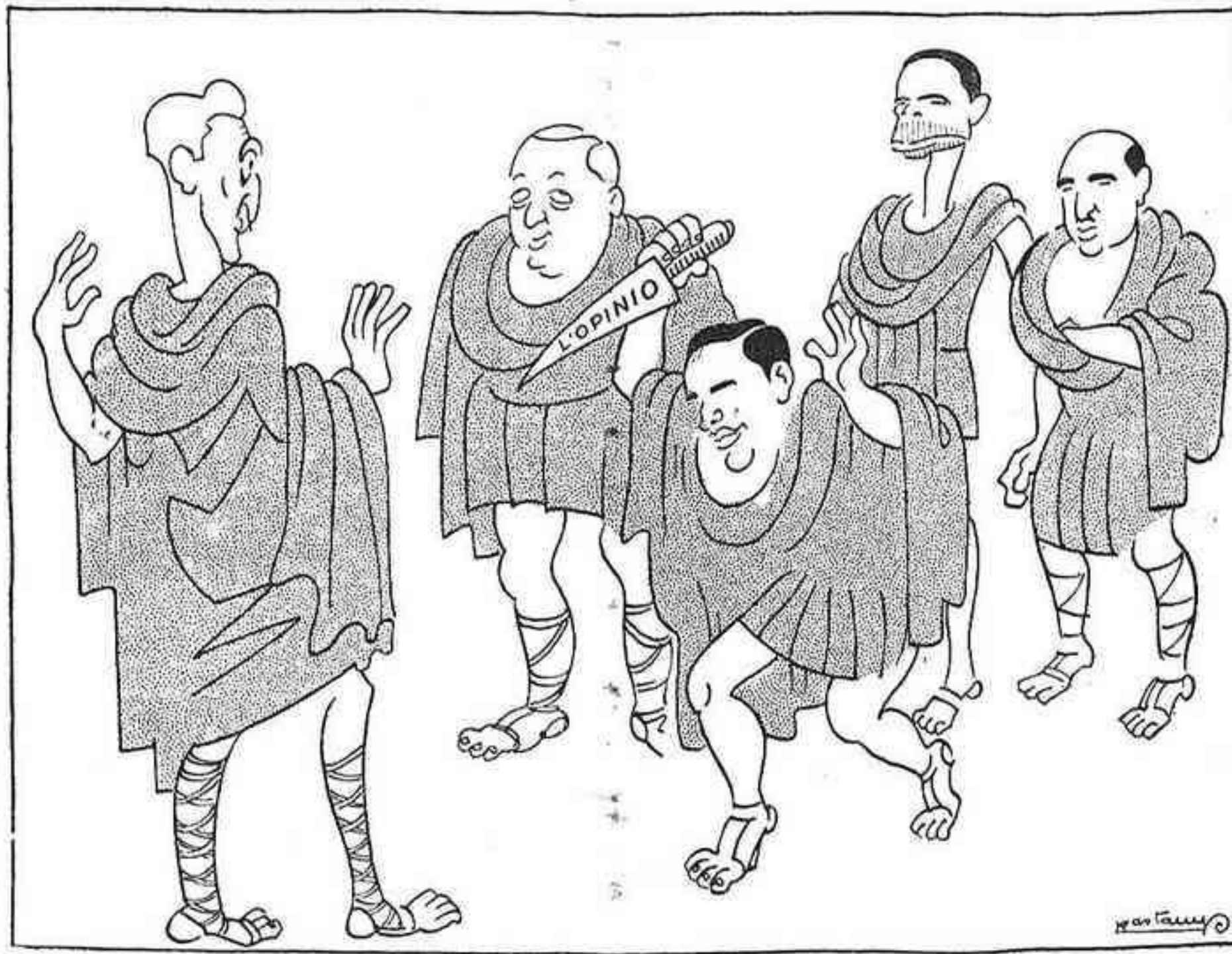
El doctor i senyor Aiguader era dels més enfurismats contra l'article de «L'Opinió».

—No hi ha dret!—clamava—. No hi ha dret! Fins hi heu escrit paraules grolleres!
—Paraules grolleres! Quins?—preguntà en Lluhi.

Aleshores, el senyor i doctor Aiguader es va treure un exemplar de «L'Opinió», rellegí l'article i assenyalant amb el dit, triomfalment, una paraula, va dir: —Aquesta!

La paraula «grollera» designada pel ciutadà alcalde, deia: obcecació.

Un dels punts espinosos de la qüestió fou el d'escatir la paternitat directa del famós article «Veu d'alarma». Els senyors Lluhi i Comes fouessaren que qui va escriure'l fou l'Antoni Xirau, però que ells se'n feien solidaris en un tot i per tot.

—«Tu quoque Terradellas, fill mei?»

QUO VADIS?

ELS BENS FLORALS

Els quatre de L'Opinió

Escolteu aquesta feta dels quatre de «L'Opinió», amb l'article de divendres que ha fet tanta sensació, contra coses que proclama i diu la Constitució; si el President representa, si és que delega o que no, si les caça o si li cacen les llebres que du al sarró, si és el Parlament que mana o si és l'escola major, si ens aixequen la camisa o anem a la processó, tot això canta i explica l'article de «L'Opinió», amb unes lletres rodones que fan tremolar de por. Els consellers de l'Esquerra, un cop n'han tingut raó, preparen les ganivetes i el foc de l'escorçador, per castigà aquesta audàcia dels quatre de «L'Opinió». A la Casa dels Canonges fan una gran reunió; en Pérez Farràs empenya l'escombra i l'espolsador, l'Alavedra tira mistos

a l'estufa de carbó i en Millàs frega les copes i prepara el resopó. Entren en Lluhi i en Comes, i es queden en un recó; els consellers que se'ls miren, se'ls miren i diuen: «Oooh...!» Les acusacions comencen, i ells diuen que sí i que no. Els estira de la llengua el doctò Aiguadè i Miró; després de crits i martins, l'Avi els ha fet un sermó, i tot queda dins de casa, i no hi ha tal expulsió, es tracta d'un sol article i es tracta d'una «Opinió», d'una opinió respectable que no implica traïció. En Millàs passa la crema, passa la mel i el mató, tots els homes de l'Esquerra s'han posat el tovalló. I en Fontbernat des del pati, amb aquella inspiració, fa que cantin els seus homes «La Tornada d'en Titó», qui diu Titó, diu dels quatre, dels quatre de «L'Opinió».

Algun dels presents, va remugar, a part.
—Em sembla que ens enreden. Fixa't que l'article estava ben escrit...

Val a dir que el comentarista no era cap admirador del Xirau estilista.

Un cop acabada la reunió, l'Antoni Xirau Palau va fer-se llegir pels periodistes la nota oficiosa que s'havia donat de la reunió.

Hom va complaure'l, i en arribar a aquell paràgraf que deia: «...i que avui, com sempre, és intangible la disciplina del partit i viu l'afecte i adhesió a la persona del senyor President», en Xirau Palau va interrompre, ràpid:

—No pas el meu!

Divendres, a la Generalitat, tot eren cops de telèfon dels esquerrens de les comarques.

—Què passa?—preguntàrem esglaiats—. Hem llegit «L'Opinió» i...

—No passa res—se'ls contestava.
—¿Que ens hem de donar de baixa?
—Encara no.
—Però, què passa?
—Que quatre nois han fet el rebec, però l'Avi els farà pam pam.

Aquesta era, almenys, la resposta que va repetir durant tota la tarda un popular diputat que ocupa un gran càrrec a la Generalitat.

Aquell homenet que es diu Duch i Salvat, va escriure diumenge a El Diluvió un reportatge «trepidant» de la reunió de l'Esquerra. Posat a «trepidar» i a agafar taxis de fantasia, escrivia el nerviós Duch:

—Y ahora, ¿a dónde?—nos preguntó el taxista.
—¡Rambla Cataluña, 15!
—¿Don Luis Companys está en casa?

—Sí, señor; pase usted.
Dóna la casualitat que fa un mes que el senyor Companys ja no viu a la Rambla de Catalunya, 15, per haver-se traslladat a un pis del carrer de Corts, davant del Ritz.

Notes de Societat

El notable gentleman Lluís Capdevila (aquell que va viatjar una vegada en primera classe de Barcelona a Madrid), s'ha comprat unes catifes que mai semblen brutes, i a les que no s'hi coneixen les taques de vi.

El doctor Trabat Josep A. (ah!) ha enviat procuració, per mitjà dels seus íntims amics senyors Bra Jordà i Font i Farran, en demanda dels honoraris que té endarrerits per les seves importants intervencions quirúrgiques de les que foren víctimes els penils de manta casa de comidas del carrer de la Montera.

Diversos consellers radicals foren vistos ahir pels carrers de Barcelona, disfressats de persones decrepites.
No foren coneguts per ningú. El senyor Grisó anava vestit de duro sevillano.

Prent el Xarop Ernest Pagliano, en notar els primers símptomes de la grip, evitarem que la malaltia segueixi el seu curs.

Per encàrrecs de pub licita a BL BB NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

L'ARDENT DOLCET

Quan el doctor Doleet anà a Madrid a possessonar-se del seu càrrec de diputat, els seus companys, com és natural, el portaren als més notables indrets de la capital de la República. Va veure La Cibeles, i la Puerta de Alcalá, la Puerta del Sol, i el Palau Nacional, i la casa de Telèfons. Un dia li varen dir que el portarien a Calatrava i l'home, engrescat, es va afaitar, es va perfumar i es va canviar els mitjons com un Marius Aguilar qualsevol.

Entraren a l'església i començaren de fer-li admirar tot el que hi havia. Però l'home estava impacient i en un moment que els altres comentaven unes pintures estirà pel braç a l'Aragai, com a més entès i li digué:

—Tu, però que hi anem o no hi anem?

—On?

—A Ca la Trava.

—Però si ja hi som!

—I ara—contestà el doctor Doleet—, però si això és una missa!

MODES MUNICIPALS

Molt aviat, amb assistència de les autoritats, President de la Generalitat, Governador civil, Alcalde, Comandant de la 4.ª Divisió, President de l'Audiència, Comandant de Marina, Delegat d'Hisenda i el comandant Farràs, tindrà lloc la inauguració d'un nou establiment de modes per senyora situat al xamfrà del carrer de Corts i Rambla de Catalunya.

La propietària de la casa de modes, senyora Carmen Cortés d'Aiguader, distingida pintora i esposa de l'alcalde, es troba actualment a París a comprar els models, que es vendran a tres únics i populars preus: deu, vint i trenta duros. Per aquesta raó el nou establiment portarà per títol «Au rendez-vous dels humils». Hom espera, d'aquesta manera fer arribar el chic de les Barraquetes a les classes més necessitades de la societat.

LA S. D. N.
—Fes, fes, no creguts a la mare que ja t'arreglarà l'Oncle Sam!

AMOR QUE MATA

A Sant Pol de Mar, durant la setmana de rebaixa de preus de les bombes, aparegué a la porta del teatre-café-restaurant «Amor Social» (alça!) un rètol que deia: «Tancat fins llestes les obres de la total reformatió social». Com que la «reformatió social» per ara es fa esperar, «Amor Social» s'haurà d'aconsolar tornant a fer de teatre, de café i de restaurant.

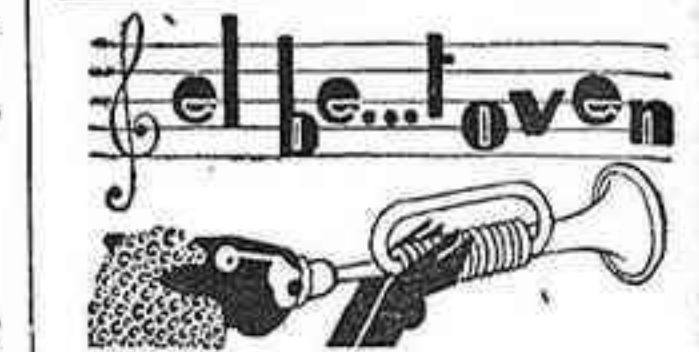
GRANJA ROYAL
«SALÓN DORÉ»
Darrers dies d'actuació de la cèlebre violinista hongaresa

ROZCY RETHY
als tes i sortides de teatre

El ball de les 1.000 hores

Quan la joventut esperava amb daler aquest Carnaval per llançar-se en braços de Terpsicore i una empresa generosa li ofería la possibilitat de poder ballar durant mil hores seguides, el governador civil Sr. Amella, que es trobava no es pot dir més que ben disposat a no permetre, ha rebut una ordre del Ministeri de Governació prohibint-ho terminantment.

Constatem el fet no per res, sinó perquè quan el senyor Lerroux interpellarà el Govern per les extralimitacions de la força pública, el ministre no pugui al·legar ignorància dels perjudicis que amb la seva crueltat ha causat, a través d'un senzill governador, a una empresa particular que no feia més que laborar pel millorment de la raça tuberculosa. El senyor Lerroux podrà aleshores invocar el nostre òrgan que, com sap de temps és el seu.

El senyor Manén Lescout està instrumentant per a bombo i flaviol la «Sardana de les Monges», de Morera, que serà ballada, amb manta caiguda sincronitzada a diament, per la nostra Terpsicore Aurea de Sarría.

Engrescà prodigiosament l'auditori del «Neró» l'entusiasme amb què el senyor Manén brandava per damunt del seu cap una corona de llor (no Miquel) amb una llaçada catalana que li havia estat oferta per un grup d'admiradors.

Els aplaudiments es multiplicaven frenètics, quan sortia a saludar el senyor Ambrosi (sense Carabina) Carrion, autor de les flambes (no les del cap de) que arboraven la Roma de l'escenari del Liceu. Carrion, que d'aquesta manera havia contribuït al llum de l'acte, no volia ésser oblidat a l'hora de recollir els victors (no Hurtados).

Una de les persones que amb més entusiasme aplaudien era la voluminosa senyora Aurea de Sarría, situada estratègicament en un rengle i mig de butors encara no hi era tota.

L'Euterpense dels Cors de Clavé ha celebrat el cinquantenari de la mort de Wagner amb l'audició de «La Favorita». Després, el conegut crític senyor Llongueres els ha tret de l'error, en dir-los que «La Favorita» és obra d'en Pahissa.

Ha estat llançada la idea d'aixecar un monument a la memòria d'Enric Granados. Com sigui que l'Ajuntament no té cap pesseta en el capítol de monumentalització, s'ha pensat seriosament a apropar la baluerna que l'escultor Blai destinava a honorar Pi i Margall. A l'ingenu que preguntí l'argument de l'obra li diran que representa el torpedejament del «Lusitania».

A l'Escola Municipal de Música s'ha inaugurat una classe de català per als alumnes assistents a aquella Escola.

L'altre dia, el mestre Morera, comentant això, digué als deixebles de la seva classe: «Mireu, nois, tot això de la cultura són p... Jo gairebé no en tinc, i la poca que tinc encara em fa nosa...»

El compositor Marquès-Puig està posant música a la «Vida Privada» de Josep Maria de Sagarra. Les primícies d'aquesta obra seran ofertes a les sòcies del Lycuem Club. Actuarà de gira-fulles en Carles Sindreu i Pons, puntal imprescindible de l'esponerosa entitat femenina.

PADRÓS
CAIXES DE CADALS
BLINDADES CONTRA EL PERFORADOR, EL SOPLET, I INFLAMMABLES PEL FOC. BÀSCULES
BARCELONA
Ronda Sant Pere, 11 - El

A una taula ben proveïda no hi pot mancar
XAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA
PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

XOCOLATA
Amatller
ÉS MÉS QUEBO: ÉS EL MILLOR

Casa dels Purés
ALIMENTS DE REGIM
FARINES, LLEGUMS I
PURES DE TOTES MENES
TOT GARANTITZAT
Passatge Madoz, 4 • Telèf. 17063
entre Flvaller i Plaça Francesc Macià

NO TOSSIU
PRENEU
PASTILLES KLAM
TRES RALS CAPSA
LA PRIMERA US CONVENCERA

El Be a les fosques

LES ESTRENES PANTALLA ENFORA EL PLAGA DE MR. CALDER

«Si sou amics de l'assassinat en massa — diu un periòdic francès en el resum d'estrenes de la setmana— aneu a veure tal film. Si sou amics del cinema, aneu al cafè.»

Pel que fa referència a Barcelona, el programa cinematogràfic d'aquesta setmana no és tan negre. Si sou amics del cinema, aneu a l'Urquinaona a veure «Gran Hotel», i no us recarà.

PUBLIC CINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Telèfon nòm. 79651

SESSIÓ CONTINUA
de 3 a 8 1/2 de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pesseta

Demà, nou i important programa

Noticiaris, Reportatges i Documentals "FOX"

Sembla que el magnífic film de la Warner Brothers «I am a fugitive from a chain gang» («Sóc un escapat de presidi») havia estat una temporada a la nostra ciutat. No el va veure ningú més que l'alt personal de la casa, en una projecció secreta i fou retornat. Lamentàriem que l'haguessin tornat a presidi i que per veure'l haguessim d'esperar que se'n tornés a escapar.

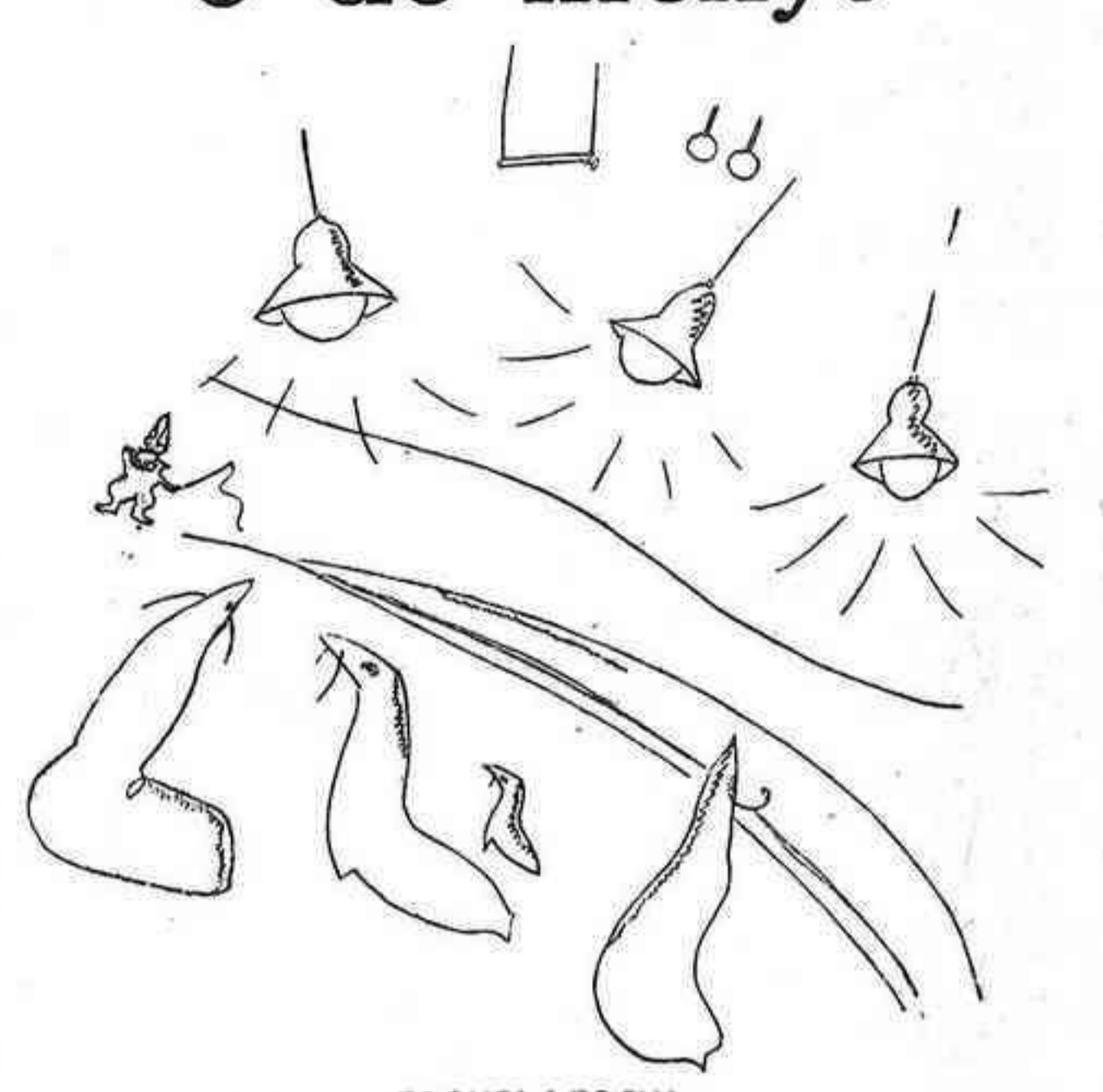
Les personalitats foren els senyors Macià, Aiguader, el general Batet i en Josep Maria de Sagarra. Abocats al micròfon, tots se'n varen sortir de la millor manera possible, a excepció del doctor Aiguader, el

qual es va entestar a no dir res. El bonic del cas, és que la conversa entre l'alcalde i els senyors de la Metro que volien convèncer-lo de que parlés era sostinguda davant del micròfon. Així és que els quaranta, o cinquanta, o cent mil radiescoltes varen poder sentir com el senyor exclamava:

—Però que... volem que digui?

Pinalment, però, va dir alguna cosa. No calia. Era ja impossible esborrar l'excel·lent efecte de la frase anterior.

Un metre de més o de menys

FOQUES I FOCUS (Es una paròdia «Be Negre»)

No ens calgué pas fer-nos a maniobra dels de l'«Adlan» en complicitat amb en Sebastià Gasch i un tal Carles Sindreu i Pons i Abaloris.

—Què dieu, Mr. Calder! — udolàrem amb una veu de protagonista de melodrama americana.

—Tot plegat, obeeix a una maniobra dels de l'«Adlan» en complicitat amb en Sebastià Gasch i un tal Carles Sindreu i Pons i Abaloris.

—Què dieu, Mr. Calder! — udolàrem amb una veu de protagonista de melodrama americana.

Val a dir que un film amb set vedettes era per esverar a qualsevol. Però «Gran Hotel» realitza el miracle de fer-les suportables totes set, i a més a més, d'oferir-vos un film intel·ligent, ple d'interès.

No és exagerada la propaganda que s'ha fet entorn d'aquesta producció. Se la mereix. Com es mereix una atenció semblant per part del públic.

es veu, el millor és no robar la caixa del banc. Val més demanar augment de sou.

Què fan, mes ben dit, què feien al Coliseum? «El marido de mi novia»? O bé, potser «El novio de mi mujer»? O encara, «La mujer de mi novio»? O, «El novio de mi novia», o «La novia de mi novio»? O «La mujer de mi marido»? O potser «El marido de mi mujer»? L'essència el que fessin resultava que anava bé per veure-ho i malament per sentir-ho, perquè, donar un film francès amb dobles, i quins dobles!, al Coliseum és quasi com tractar d'analfabet al públic. Ara, que el públic no es va donar per al·ludit.

La gran sessió de circ «amateurs» i de monarquisme també «amateurs» que va tenir lloc dil·luns de l'altra setmana a l'Olympia, va tenir un èxit sense precedents.

Els senyors del Lawn Tennis Turó, organitzadors de la festa, varen invitar el governador i el capità general, però no invitaren la Generalitat. Com que l'Alcalde els havia perdonat no sabem quins impostos, vist que el festival era benefici a benefici del Turó, els organitzadors invitaren el senyor Aiguader, però no com a Alcalde, sinó com a particular.

Als vint minuts escassos d'haver arribat a l'Olympia, el doctor Aiguader es va adonar de com anava la cosa, i va marxar a l'acte.

Tractant-se d'un espectacle, podia haver esperat l'entre-acte.

ella ho hagués pogut preveure, va prendre la festa.

Si com artista no ens hagués semblat de bon tros la millor i la més intel·ligent, aquest sol detall bastaria per a demostrar-ho.

consten «Terra baixa», «Els Vells», «El Mistic», «L'hostal de la Glòria», «La reina ha relliscat», «El ferrer de Tall», etc., fins a prop d'un miler.

Per bromes menys pesades hi ha molta gent que van a la pressó.

Ara al Romea estrenaran «La Passió i mort de Nostre Senyor Jesucrist», original de Ponç Pilat i de Salvador Vilaregut.

Sembla que el veritable autor de l'obra, però, no és altre que en Salvador Bonavia.

Per tant, en els cartells del teatre del carrer de l'Hospital alteraran la «Passió» i «El café de la Marina». Però això no era motiu suficient perquè el Ciero de l'altre dia es trabuqués i anunciés «La Passió i mort de la Marina» i «El café de Nostre Senyor Jesucrist».

PRINCIPAL PALACE

El film suggestiu i emocionant

El Collar de Moïas

Obra basada en una investigació de SHERLOCK HOLMES

MEYER FILMS-ARAGO, 226

El millor, com es pot veure per Espanya, és no tenir colònies i si se'n tenen, com Espanya, desfer-se'n. Ara, si hom no se'n pot desfer, el millor és enviar-hi militars, i així és el que fan en el film «Prestigio» que fan el Capítol, perquè mantinguin el prestigi de la pàtria, que en aquest cas és França. Però resulta que el militar que hi envien s'enamora de la música de «La Tonquinosa» que toca una ampolla quan l'aboquen i tot aniria malament si no li arribés la xicota per casar-se. De fet, però, també hi va de malament, perquè els presidiaris se'ls subleuen. Però tot acaba bé pel prestigi de la civilització perquè els indígenes es deixen enganyar com uns babaus per aquest mateix prestigi. Es diu si l'empresa ha llogat uns comunistes perquè xiulin la bandera francesa i així aconseguir que el públic l'aplaudeixi.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevils i espectacles moderns

Primer actò i director: **JOSEP SANTPERE**

L'EXIT DE L'ALEGRIA, EL TRIOMF DE LA NOVA REVISTA DE **JOAQUIM MONTERO**

EL SEGON NUMERO del **PAPITU "Santpere"**

GRACIA - ENGINY - PICARDIA - BON HUMOR - ALEGRIA (TOT HO REUNEIX AQUESTA REVISTA)

NIT I CADA NIT, L'EXIT DELS EXITS

Es despatxa en tots els Centres de localitats

TEATRE CATALA ROMEA

Companyia VILA-DAVI

El Café de la Marina

La millor obra d'en **SAGARRA** segons opina tothom

La llengua oficial i única de la festa fou el castellà.

Es a dir, el castellà!... Allò que solen parlar pel Turó i per altres llocs de perdició i que abans parlaven a Caldetes.

El senyor Flaquer féu de director de pista. Semblava que en tota la seva vida no hagués fet altra cosa.

I a la millor és veritat. Les aparences és l'única cosa que no enganyen.

Parlant en plata, es pot dir que tot l'espectacle de circ fou una llauana. Pesat, disgraciats i provinçia.

En canvi, l'intermedi de music-hall estigué realment bé. EL BE NEGRE ofereix tots els seus respectes i les seves admiracions a la vedette Victòria Udaeta, veritable heroïna de la festa. La seva sola presència féu suportable la resta de l'espectacle... i del públic.

Cal no oblidar tampoc Robert Vicente, intel·ligent producció de les quadres de music-hall.

Per cert que Victòria Udaeta va enfadar-se de mala manera pel anticatalanista que, sense que

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Aquesta nit, l'enorme creació de FRANCESC MORANO

EL ABUELO de Pérez Galdós

Dimecres tarda i n't benefici de la primera actriu Amparo F. Villegas amb l'obra em de J. Benavente

SEÑORA AMA Dijous tarda i nit, **SEÑORA AMA**

Tot sovint **SOL Y SOMBRA**

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORANO

Al Liceu aquests darrers dies han anunciat «Nero» amb tanta economia, que l'accent de la «o» gairebé no hi era advertit per ningú. Aquesta ha estat la causa que molta gent sofrís lamentables equivocacions de dicció i que en personar-se a la finestreta per a adquirir les localitats fos objecte de les mofes més burdes per part del guixeret, el qual responia, fent una ganyota impossible:

—Nero, nero, nero, nero nas!...

Com se sap — o potser, com no se sap —, la Xirgu i l'Enric Borràs fan temporada al Teatre Espanyol, però, és com si estiguessin al teatre català: no els va a veure ni una rata.

A Madrid els diuen la companyia de «Nosaltres Sols».

Al Romea oferien un premi de deu mil pessetes a l'espectador que abandonés l'obra de la representació d'«El misteri de la quarta aomada» endevinés qui era l'assassí.

Segons les nostres notícies, el guanyador del premi ha estat el senyor Carnor-Ribalta.

Si roben la caixa del banc on treballen no anessin pas a ensenyar els diners que porten a la carter a al primer que es presenti perquè tan podria ésser un lladre com un policia i, tan en un cas com en l'altre us podria anar malament. En «Amores de media noche», però, que fan al Catalunya, no se'ns presenta més que el cas de trobar-vos amb un lladre i us ensenyen tot allò que us podria passar, que són moltes coses. Ara, que si teniu la sort d'ésser un adonis, potser aconseguireu, com Pierre Batcheff quan feia aquest film, que era abans de morir-se, enamorar l'amiga del lladre i aleshores tot anirà bé perquè l'amor fa tornar les persones bones i l'amiga del lladre, no solament no permetria que als restaurants us explotessin, sinó que us ajudaria a tornar les pessetes a la caixa perquè no us agafin, encara que li hagi de costar la vida, com passa en el film. Però es veu que després el director se'n va arrepentir, va ressusitar la noia perquè fossin fel·lçons, i com a càstig en Batcheff es va morir de debò. Com

Però la gent veu que els reis van d'allò més bé, a cada film de Frederic II aquest és bo, simpàtic i amant de les arts. En el darrer que fan al Fantasio, que es diu «La ballarina de Sans Souci», arriben a fer-lo tan estimat del seu poble que no hi ha manera que en el film hi surti un traïdor. Quan el públic es pensa que «era», «era va de bo», resulta que aquell que li havia de fer traïció va i li ho compta tot. Fins i tot la protagonista, que és italiana. Es veu que ja havien donat resultat les gestions d'Hitler.

Ara el Femina els ha donat per fer veure a la gent la importància que tenen les maletes i projecten «Las maletas del Sr. O. F.».

Gràcies a les maletes d'aquest senyor O. F. d'un poble se'n fa una gran ciutat. El distingit públic no se'n estranya gens perquè sap que és gràcies a les maletes que s'han fet grans totes les poblacions d'estiu.

Actualment circula per la Societat d'Autors una llista d'obres dels drets de les quals estan retint perquè a Madrid n'ignoren els respectius autors. Entre aquestes obres — és de debò! — hi

Grúes Sala Mercè

PALAU D'EN BANYETA MONUMENTAL PESSEBRE

BAIXOS TEATRE OLYMPIA

Actualment circula per la Societat d'Autors una llista d'obres dels drets de les quals estan retint perquè a Madrid n'ignoren els respectius autors. Entre aquestes obres — és de debò! — hi

Actualment circula per la Societat d'Autors una llista d'obres dels drets de les quals estan retint perquè a Madrid n'ignoren els respectius autors. Entre aquestes obres — és de debò! — hi

CAPITOL

Tots els dies gran èxit de la producció alemanya

CADENAS

LA TRAGEDIA DELS SEXES

No dugui vostè els seus nens a veure aquesta pel·lícula. No entendrien l'assumpte i li farien preguntes de mal respondre.

Aquest film de tesi PROPÍPER A PERSONES CULTES a les quals agrada d'estudiar els problemes que cada dia ens presenta la vida, tracta de quelcom molt greu que tots sabem, però que tots callen.

TÍVOLI

LA ESCUADRILLA DESHECHA

RKO. RADIO PICTURES

S. I. C. E.

UN DELS MILLORS FILMS DE LA TEMPORADA

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada d'hivern, sota el Patronatge de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Gran companyia d'Opera. Direcció genl.: JOAN MESTRES CALVET

Avui, dimarts, 25, a les 9 15. Comiat dels célebres artistes, Berthrand, Burdino

MANON

per Berthrand, Burdino, Vigacau, Lafont. — Mestre director: G. Rezigade.

Dijous, 2 a les 9 15. Presentació dels célebres artistes, Ika, Popová, Georges Thill

SANSÓ I DALILA

per Ika, Popová, G. Georges Thill, Vigacau, Lafont, Alsina. Mestre director: G. Rezigade.

Dissabte, 4 a les 8 1/2. Commemoració del 50 aniversari de la mort d'en RICARD WAGNER

TRISTANY I ISOLDA

per Nemethy, Runger, Pistor, Nissen, Szekely Habich, Bartolifius. Mestre director: G. Sebastian

Diumenge, 5, a les 5 tarda. Comiat del célebres artistes Popová, Thill, Vigacau i Lafont

SANSÓ I DALILA

Mestre director: G. Rezigade

HOLLYWOOD BAR - DANCING

CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105 TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**

ORQUESTRA COMPLTA

Grans atraccions en la pista

URQUINAONA

EL ORGULLO DE LA Metro-Goldwyn-Mayer

GRAND HOTEL

Breta GARBO, John DARRYMORE, Joan CRAWFORD, Lionel BARRYMORE, Wallace BEERY, Lewis STONE

Aquesta pel·lícula no es projectarà durant la present temporada en cap més altre Seïó de Barcelona

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

AVUI, DIMARTS, NIT

Gran gala Fantasio

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

GEORGE BANCROFT

en **EL TIGRE DEL MARNEGRO**

con MIRIAM HOPKINS

COLISEUM

Un drama vigorós sobre el volcà de la Rusia Roja

ÉS UN FILM PARAMOUNT

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada d'hivern, sota el Patronatge de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Gran companyia d'Opera. Direcció genl.: JOAN MESTRES CALVET

Avui, dimarts, 25, a les 9 15. Comiat dels célebres artistes, Berthrand, Burdino

MANON

per Berthrand, Burdino, Vigacau, Lafont. — Mestre director: G. Rezigade.

Dijous, 2 a les 9 15. Presentació dels célebres artistes, Ika, Popová, Georges Thill

SANSÓ I DALILA

per Ika, Popová, G. Georges Thill, Vigacau, Lafont, Alsina. Mestre director: G. Rezigade.

Dissabte, 4 a les 8 1/2. Commemoració del 50 aniversari de la mort d'en RICARD WAGNER

TRISTANY I ISOLDA

per Nemethy, Runger, Pistor, Nissen, Szekely Habich, Bartolifius. Mestre director: G. Sebastian

Diumenge, 5, a les 5 tarda. Comiat del célebres artistes Popová, Thill, Vigacau i Lafont

SANSÓ I DALILA

Mestre director: G. Rezigade

HOLLYWOOD BAR - DANCING

CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105 TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**

ORQUESTRA COMPLTA

Grans atraccions en la pista

URQUINAONA

EL ORGULLO DE LA Metro-Goldwyn-Mayer

GRAND HOTEL

Breta GARBO, John DARRYMORE, Joan CRAWFORD, Lionel BARRYMORE, Wallace BEERY, Lewis STONE

Aquesta pel·lícula no es projectarà durant la present temporada en cap més altre Seïó de Barcelona

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

AVUI, DIMARTS, NIT

Gran gala Fantasio

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

GEORGE BANCROFT

en **EL TIGRE DEL MARNEGRO**

con MIRIAM HOPKINS

COLISEUM

Un drama vigorós sobre el volcà de la Rusia Roja

ÉS UN FILM PARAMOUNT

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada d'hivern, sota el Patronatge de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Gran companyia d'Opera. Direcció genl.: JOAN MESTRES CALVET

Avui, dimarts, 25, a les 9 15. Comiat dels célebres artistes, Berthrand, Burdino

MANON

per Berthrand, Burdino, Vigacau, Lafont. — Mestre director: G. Rezigade.

Dijous, 2 a les 9 15. Presentació dels célebres artistes, Ika, Popová, Georges Thill

SANSÓ I DALILA

per Ika, Popová, G. Georges Thill, Vigacau, Lafont, Alsina. Mestre director: G. Rezigade.

Dissabte, 4 a les 8 1/2. Commemoració del 50 aniversari de la mort d'en RICARD WAGNER

TRISTANY I ISOLDA

per Nemethy, Runger, Pistor, Nissen, Szekely Habich, Bartolifius. Mestre director: G. Sebastian

Diumenge, 5, a les 5 tarda. Comiat del célebres artistes Popová, Thill, Vigacau i Lafont

SANSÓ I DALILA

Mestre director: G. Rezigade

HOLLYWOOD BAR - DANCING

CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105 TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**

ORQUESTRA COMPLTA

Grans atraccions en la pista

URQUINAONA

EL ORGULLO DE LA Metro-Goldwyn-Mayer

GRAND HOTEL

Breta GARBO, John DARRYMORE, Joan CRAWFORD, Lionel BARRYMORE, Wallace BEERY, Lewis STONE

Aquesta pel·lícula no es projectarà durant la present temporada en cap més altre Seïó de Barcelona

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

patrocinada per FILMS SELECTOS per a presentació de l'extima actriu

RAQUEL MELLER

en **VIOLETAS IMPERIALES**

Original disfressa amb que s'han exhibit els escamots d'en Dencàs durant aquestes festes de Carnaval.

(Foto «Be Negre»)

Amb motiu del Carnaval, els de la F. A. I. i els de la C. N. T. celebren dos brillants assalts

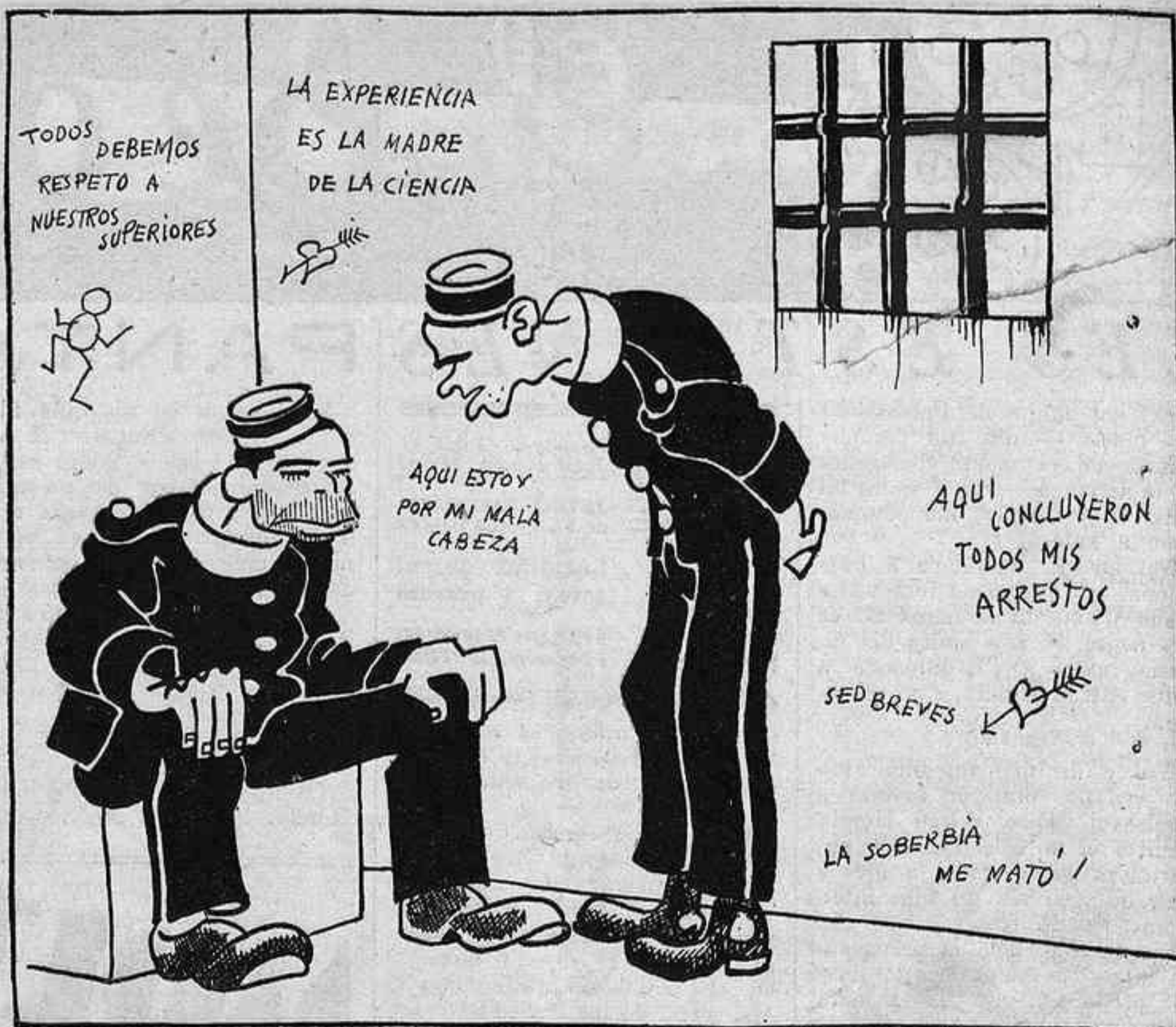
De tots els assalts que per circumstàncies de caràcter tradicional s'han celebrat i vénen celebrant-se durant aquests dies de Carnaval a la nostra ciutat, els dos que tenim l'honor de ressenyar des d'aquestes columnes ens semblen els més importants i els que ofereixen majors possibilitats de satisfer la justament insaciable curiositat dels nostres distingits lectors. Heu-vos-els ací:

Els xirois disfressats de la «F. A. I.», desitjosos de fer-se creditors de la fama terrorista que tant els escau, diumenge a la nit, mentre el poble de Barcelona es divertia honestament amb un trajo de pierrot, un nas de cartó i un espanta-sogres violat, es personaren a una fàbrica de Sant Andreu, animats pel desig d'ésser protagonistes de l'assalto més espectacular i sensacional de quants s'han celebrat durant aquestes festes. Apresem-nos a escriure que hi reeixiren plenament: als pocs segons d'haver invadit aquesta fàbrica, divuit bombes esclataren en el seu interior mentre els cinc fills del porter de l'esmentada fàbrica eren profusament assassinats. Els veïns a l'oir el soroll, o millor dit els divuit sorolls, sortiren al balcó (s'entén tots els que s'havien quedat a casa) desitjosos d'esbrinar el que succeïa, però, al constatar que es tractava d'un assalto que no pretenia ésser altra cosa, es tranquil·litzaren ràpidament i tornaren a capbussar-se al llit, no sense abans haver disparat unes quantes boles de neu als autors de tant espontanis esbargiments.

En quant a l'altre assalto, o sigui el que organitzaren uns quants elements significats de la «C. N. T.», l'originalitat cal reconèixer que no els hi fou tant plaguera. Es limitaren a assaltar el pis d'un modest guardià civil, a ruixar-lo de benzina (el pis, no pas el guardià civil) i a cremar-li l'esposa i tres nenes rosses com un fil d'or. Un cop enllestida aquesta primera part insignificant del programa, es tregueren unes xurriaques de metall i començaren a fuetjar el guardià civil el qual morí als pocs segons, sense ni tant sols donar les gràcies als aixelebrats — però, tanmateix simpàtics assaltants — per la finesa d'haver-li dedicat una visita.

La festa acabà amb un ball molt concorregut i que fou molt del gust del públic — selectísim — que acabà congregant-s'hi. Durant un interval les senyorettes foren obsequiades amb pistoles de xocolata.

La decoració, a base de fulles clandestines, fou una veritable delícia.

—Pots sortir. El coronel t'ha perdonat l'arrest, per aquesta vegada.

L'actuació del GAI té un èxit enorme entre els nostres «amateurs» i artistes. Les seves vendes arriben a un nivell al qual mai no havia arribat cap organització similar. Alguns pintors i escultors el qualifiquen com «el Prats i Vaca de l'art».

Les múltiples senyorettes «Syra» s'estan dedicant actualment a la doma i amansiment de les sabates de Sebastià Gasch, les corbates d'en Miró i els «ternos» d'en Sàndreu, per a fer aviat una exhibició de les seves aptituds de domadores, amb la qual pensen eclipsar l'èxit del circ d'en Calder.

El pintor Josep Mompou ha estat vist en companyia d'en Juli Borrell, prenent un aperitiu al bar Canaletes. Hom diu, però, que, aprofitant aquests dies de Carnestoltes, han estat dos enemics de Mompou que s'han disfressat, un d'ell i l'altre de Borrell, per tal de provocar-li un descàndid a base de la seva amistat amb el deliquent pompiet.

Planas Dòria diu que d'ara endavant només produirà obres proporcionades a la seva talla. A tal fi, ha encarregat una sèrie de lüpes i vidres d'augment, puix que, d'acord amb el seu determini, es dedicarà a la miniatura.

L'escultor Viladomat encara no sap quan cobrarà d'adjudicació del concurs de la República del monument a Pi i Margall. Sembla que ja està a punt d'exhaurir totes les possibilitats de crèdit que la notícia del premi li havia obert.

Angel Tàrrach, l'escultor vigorós, enèrgic i nostrat, serà proclamat pel Departament de Cultura de la Generalitat, escultor oficial de l'abrandament patriòtic-radiobarceloní per influència dels notables crítics d'art Alexandre Forcades, Ambrosi Carrion i Antoni Roca.

Davant de l'èxit d'aquesta iniciativa, en Cortès ha decidit escriure un nou article dirigit a en Benet, pel qual es decidirà en favor dels concursos i es posarà al costat de les adjudicacions directes, que d'ara endavant defensarà a peu i a cavall.

I és que és ben veritat. Podent encarregar monuments directament als innombrables Tàrrachs que tenim a Catalunya, qualsevol s'emboïca a fer concursos que, si ve a mà, els pot guanyar el primer bon escultor que s'hi presenti!

SALA PARÉS
AVUI FINS EL DIA 11 DE MARÇ
HOMENATGE AL PINTOR
CANALS

En Vachier es proposa regular el trànsit metropolità.

Ha estat vist un parlamentari català que parlava.

Han començat a la Torrassa els treballs pro monument a Carles Sentís.

Ha estat acordada la supressió dels tramvies que circulen per les Rambles.

Aquest Carnaval, don Lacandru Lerroix s'ha disfressat de republicà.

En Fontbernat, de centurió.

En Marramaus Aguilar, de periodista.

El nen Utrillo, de Paco Madrid.

En Paco Madrid, naturalment, de nen Utrillo.

L'Ayamán, de «Miss Esport».

En Massip, de «Miss Ciutadania».

En Dencàs, de Mussolini.

L'Estelrich, d'estel... pobre».

En Lluís Capdevila, d'intel·lectual.

En Francesc Pujols, de capellà.

El Mati, de Progreso.

L'Opinió, de Vanguardia, amb esqueles catòliques i l'ensenys que mortuòries.

L'Esclasons, de qualsevol «sistema», mentre sigui d'utilitat anunciativa dels mitjons «Molfort».

En Pich i Pon, d'amo d'El BE NEGRE.

I en Manolo Hugué, de res, perquè ja hi va.

Marianus Aguilar i Caballero-cuberto ha estat vist en una casa de banys.

Jaume Bofill i Mates ha cursat la seva alta de soci al partit del Comitè de Defensa Social.

Xavier Viura s'ha rentat la cara.

La salut del Sr. Carner

Madrid, 26. — El Sr. Lerroix ha manifestat que ell sempre ha manifestat que ni per asomo havia tingut mai apetenència de poder; que si d'alguna cosa havia tingut mai apetenència, no era de poder, sinó de poder; però que en les actuals circumstàncies, sacrificant-se com sempre als interessos de la mare pàtria ell, que és pare de la pàtria o sigui avi d'ell mateix, sabrà mantenir-se apartat de tot interès mesquí i esperar que el temps li doni allò que el Govern i el Parlament li han negat.

Aquestes declaracions han causat sensació. Es deia que el senyor Lerroix es referia a la terra sagrada que li correspon de dret.

El senyor Carner millora.

Els horrors de la guerra xino-japonesa

Kharbin, 27. — Una de les conseqüències més immediates de l'atac japonès contra la província de Jehol ha estat l'alça, seguida de l'escassetat dels productes per netejar metalls. Actualment els xinesos ja es veuen amb treballs per fer brillar els instruments de les xaranges, els fusells i les decoracions i es creu que la manca de jehol, el conegut producte, aviat es deixarà sentir al mercat europeu.—Jass.

VIES URINÀRIES
DEFECTES SEXUALS
POLICLINICA FARRE PIJOAN
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.ª

LES ENQUESTES D'«EL BE NEGRE» Ha de durar gaire la vaga dels estudiants?

Cada dia els diaris expliquen que la vaga estudiantil segueix en estat estacionari, cosa que traduïda al català vol dir que els nostres homes de demà segueixen fent festa. En vista d'això hem decidit fer l'enquesta que ens ocupa, per veure si d'aquesta manera els nostres llegidors en poden treure l'aigua clara i saben a què atemir-se.

Un estudiant d'Arquitectura

—A Madrid ja han acabat la vaga, diem nosaltres.

—I per què no? No estan contents? No ha dit el Ministre d'Instrucció Pública que tot s'adobaria i que el projecte no prosperaria?

—A nosaltres el que digui el ministre no ens preocupa. Ara fem vaga per protestar de què els aparelladors també fan vaga.

—Ah, això és una altra cosa. I pensen fer-la durar molt?

—Fins que els aparelladors desisteixin de la seva lamentable actitud, cosa que no ens sorprendria que no succeís a fi de curs.

El president dels aparelladors

—Nosaltres fem vaga per protestar de què els estudiants d'arquitectura facin vaga.

—I pel projecte de llei, no? —Si vol que li sigui franco, li diré que el projecte de llei ens preocupa molt poc. Nosaltres fem vaga estrictament pel que li dic. No es pot tolerar que els futurs arquitectes facin vaga sense més ni més, només que per protestar de què nosaltres en fem.

—I li sembla que durarà molt aquesta brometa?

—Nosaltres estem disposats a resistir el temps que sigui. Com que ens assisteix tota la raó, no tenim inconvenient a fer vaga fins que els d'arquitectura decideixin no fer-ne.

Un estudiant de Dret

—Em penso que nosaltres fem vaga per protestar de l'intrusisme professional.

—De quin intrusisme vol dir?

—De l'intrusisme dels intrusos, suposo.

—I li sembla que ha de durar molt temps aquesta vaga?

—Probablement fins passat Carnestoltes, encara que no em sorprendria que l'empalméssim amb el 14 d'abril que és festa laica i catòlica, amb motiu de l'aniversari de la República i pel fet d'ésser Divendres Sant.

El rector de la Universitat

El Dr. Serra Hunter ha dit: —Estic molt content, ja ho pot fer constar, perquè la vaga és va descabdellant pacífica i tranquil·lament. Cada matí els bidells obren les portes de la Universitat, d'estudiant no en ve cap, i al vespre els bidells tornen a tancar les portes. I no passa ni el més lleu incident.

—Bé, però li sembla si ha de durar gaire aquesta brometa?

—Ah, això ja és una altra cosa. L'afer és greu però no és greu. Ja li vaig dir la setmana passada, i segurament li repetiré la setmana que ve, perquè no dubto que vostè serà tan amable que em tornarà a venir a preguntar què en penso jo d'aquest conflicte estudiantil que és d'esperar que seguirà en estat estacionari. Però la veritat és que jo, en el fons del fons sóc optimista i que estic convençut que un dia o altre, un o altre ho arreglarà o bé s'arreglarà sol.

—Sí, vaja, vol dir que tots hem estat joves...

—Això mateix, vostè ho ha dit.

Un estudiant de Medicina

—Nosaltres fem vaga per solidaritat amb els altres que se'gones tenim entès fan vaga per solidaritat amb la vaga que fem nosaltres.

—Molt bonic i divertit. I li sembla que ha de durar gaire?

—Nosaltres estem disposats a seguir-nos solidaritzant amb els que estan solidaritzats amb nos-

altres. De moment ja hem passat Carnestoltes, però ara vénen les festes de la Setmana Santa, que coincidiran amb les de l'aniversari de la proclamació de la República, i gairebé no val la pena que per set miserables setmanes desistim d'estar solidaritzats amb els que estan solidaritzats amb nosaltres. I passada la Setmana Santa, serem a darrers de maig que no ens en donarem compte. ¿No troba que gairebé ja ens podrien signar l'aprovat ara i estalviar-nos de continuar la vaga? D'aquesta manera quedaríem bé ells i nosaltres, especialment nosaltres, i ells de passada s'estalviarien d'haver-nos de donar la raó.

L'Aeroport i el pobre Pellicena

Els aficionats a la ràdio tenen per divendres que vé, primer divendres de Quaresma, a menys que no sigui per dimecres, que ho és de Cendra i d'entengament de la sardina i d'en Carnestoltes un programa que no dubtarem ni cinc minuts a qualificar de monstre.

Es tracta, no de cap col·lecció de discos sinó d'una sessió de l'Ajuntament en la qual es veuran i se sentiran les coses més insospitades.

Primer de tot, es tornarà a parlar de la qüestió de l'Aeroport, que ja havia estat aprovat. Però, com que a la comissió corresponent hi ha, a més del senyor Ventalló, els senyors Pellicena i Giralt i cada un d'aquest té a la seva minoria un financer com una cosa, els senyors Bausili i Santamaria estan gelosos com dues tigres de l'èxit dels seus respectius companys i estan decidits a amargar-los-els.

Sentiran, doncs, els radioïents, com el senyor Bausili es llança com una fera damunt del seu cap de minoria senyor Pellicena i com el senyor Santamaria devora el seu, que és el senyor Giralt.

Units tots dos, desfaran el projecte d'Aeroport i, segons les seves esperances tot se'n anirà en orris. El senyor Ventalló, per salvar el projecte i el prestigi de la ciutat, que està compromès amb la casa Zeppelin, haurà de defensar els seus adversaris polítics i companys de comissió senyors Pellicena i Giralt, i veurem com acabarà la cosa.

De moment es diu que hi ha quatre possibilitats: que els senyors Bausili i Santamaria formin minoria a part que presidirà el pacifista senyor Bertran de Quintana, acèrrim enemic de tota mena de zeppelins, o que els senyors Pellicena i Giralt entrin a reforçar la minoria d'Esquerra, conservant, però, cada un la seva independència, o les dues coses a l'hora, o bé que no en passés cap.

En els medis polítics, financers i pacifistes hi ha gran expectació.

Agustí Esclasons ha tingut la gentilesa de trametre'ns, profusament signat, un exemplar del seu darrer llibre de versos *Lo plor de l'aimada*, el qual va camí d'esgotar-se. Com a tribut de simpatia i sincera admiració a l'amic, ens plau reproduir-ne un exquisit fragment: *Aimada mia, aimada si, mon cor patia patia si.*

Hem rebut diversos llibres de no menys diversos autors, els quals no podem jutjar amb l'atenció que ens plauria per manca de temps material. Ens limitarem, això no obstant, en anomenar llurs autors i llurs títols corresponents. Són tal com segueixen: *Vidassa*, novel·la de Francesc Fontbernat; *Teories sobre política catalana*, estudi polític pel senyor Ferreraz i Durán; *I bé, senyor governador, voleu escoltar un moment?*, recull de reportatges polítics de Josep Maria Massip i *El dia del senyor Cambó*, retrat periodístic per Josep Pla.

Carles Sindreu ha anunciat als seus amics que a primers d'abril, quan floriran els ametllers, donarà una lectura de poemes d'adolescent enfilat dalt d'una pomera del «Law-Tennis Club d'Horta».

Rovira i Virgili, que no vol deixar-se perdre ni una engruna d'aquesta deliciosa sinfonia poètica, ha sol·licitat permís d'en Sindreu per a poder enfilarse a la pomera.

Ramon Rucabado prepara un llibre de caràcter biogràfic sobre el *music-hall* modern.

No serà apte per a senyorettes.

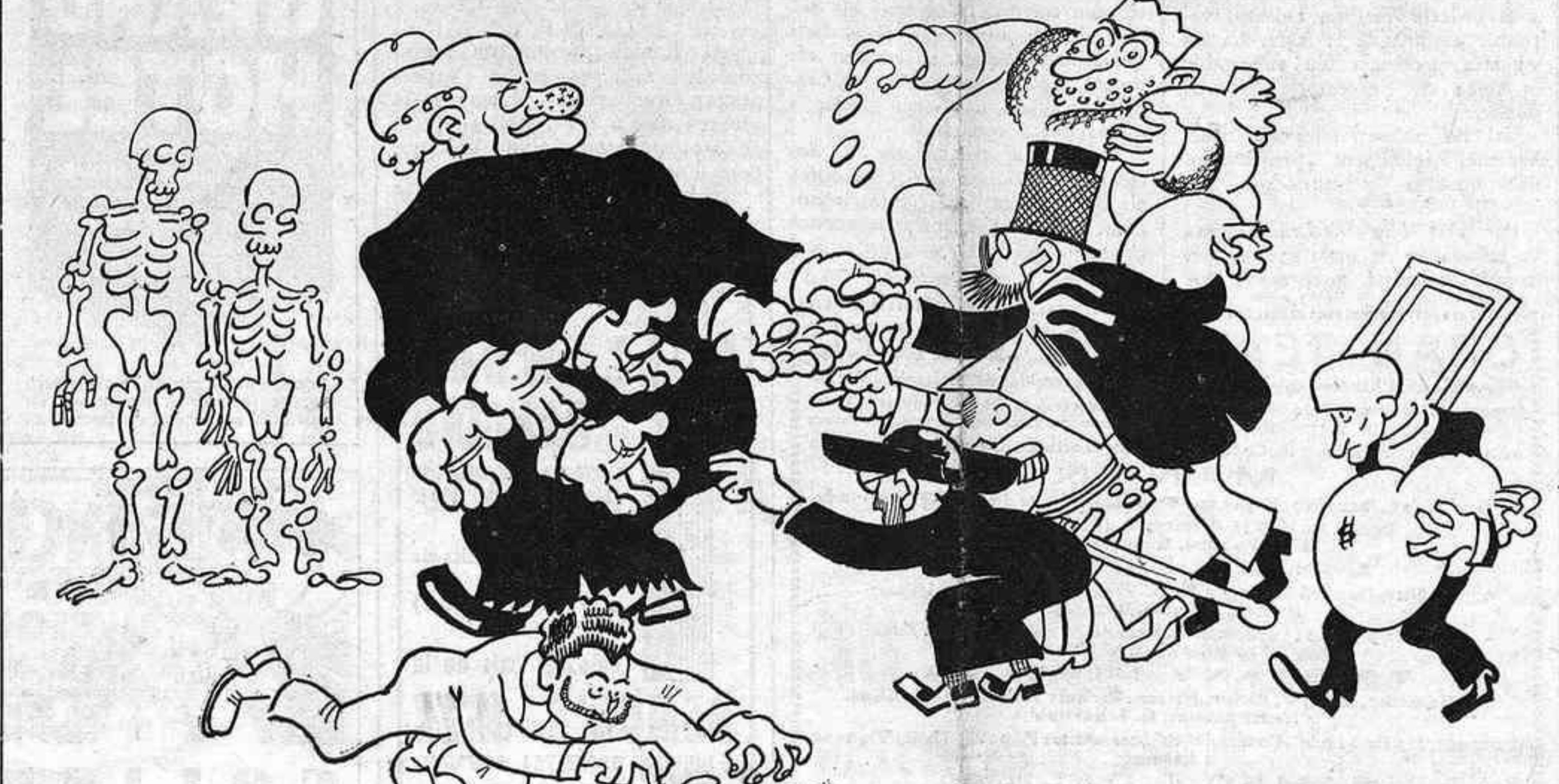
Es molt comentat en les penyes literàries de la nostra ciutat, el projecte que es diu — a briguen els dirigents d'El Mati referent a un canvi de color en el paper del seu diari.

Josep Maria Junoy ha manifestat les seves simpaties per un gris i carni, naturalment, molt cibatjats.

Ha despertat gran curiositat en els nostres medis literaris l'anunci d'una sèrie de conferències que ha de donar als salons del Círcol Equestre el notable assagista i demògraf eminent Lluís Capdevila i Moncloa, sobre l'Art de no estrenar comèdies.

El conegut malabarista i conseqüent prevaricador del bon llenguatge, Paquet Madrid està escriptivament amb col·laboració amb el seu dilecte amic i pulquerrim escriptor Llobarro Costellada, un tractat de periodisme per a ús d'analfabets.

L'Alexandre Bulart i Rialp s'ha fet brodar la cigala d'or als calçotets, a la samarreta i a totes les seves altres robes interiors.

«CASOS VIEJOS»

